

RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: CHỦNG TỘC & VĂN HÓA

Tôi từng sống sáu tháng trong một căn hộ ở Lisbon với những người thuộc nhiều quốc tịch khác nhau, và hôm nay, vào một ngày dành để tưởng nhớ một trong những chương bất hạnh nhất của nhân loại — hiện tượng phân biệt chủng tộc — tôi muốn kể một câu chuyện riêng đã thay đổi tôi.

Tôi đến căn hộ ấy, ở vùng ngoại ô xa nhất của Lisbon, một trong những khu nghèo nhất và xuống cấp nhất, phần lớn nói tiếng Bồ Đào Nha, với những người từ Brazil, Angola, São Tomé, Mogadishu, Madagascar, và vài người từ chính Bồ Đào Nha.

Ngôn ngữ ấy không quen thuộc với tôi, nhưng trong vài tiếng lòng nó gợi lại những dạng phương ngữ của chính thành phố tôi — và ký ức lịch sử rằng người Bồ Đào Nha từng đô hộ quê tôi không chỉ là có thể, mà là chắc chắn.

Một cách nói luôn làm tôi mỉm cười là khi họ nói, bằng tiếng Bồ Đào Nha, FOCU MEU — mà trong phương ngữ Calabria cũng có cùng nghĩa.

Tôi để ý mọi thứ. Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio, Ramon chờ tôi mỗi tối để ăn cơm. Tôi là người lớn tuổi nhất, và họ muốn nghe chuyện của tôi.

Một câu chuyện đã đi vào lịch sử là chuyện về bruschetta, bussetta và busadero — ba từ, ba thứ hoàn toàn khác nhau — và tôi đem nó ra đùa, đan dệt các câu chuyện của mình, giả vờ không hiểu, cố tình tạo ra những chỗ chệch và hiểu lầm, và rốt cuộc ai cũng cười lẫn cười bò.

Họ bắt tôi kể chuyện bằng tiếng Bồ Đào Nha, và cuối mỗi chuyện tôi lại buông một câu “vaffanculo” bằng tiếng Ý như một kiểu xả hơi giải thoát, và ai cũng mỉm cười.

Không ai từng để ý đến màu da của tôi. Tôi là người da trắng duy nhất giữa bao nhiêu màu da khác, nhưng mỗi tối, quây quăn bên nhau, chúng tôi là một câu

vòng của hạnh phúc và nụ cười.

Họ thậm chí còn lo cho tôi có cái ăn khi tôi không có tiền để tự mua, và họ làm điều đó với phẩm giá và sự thanh lịch, trong khi vẫn bảo tôi rằng tôi là một giáo sư giao tiếp, một tay lấu cá với phụ nữ, và là người đã biến trí óc mình thành một kho báu để trao tặng, không bao giờ để khai thác.

Vậy nên, gửi bất cứ ai đang đọc tôi: một thế giới chuyển động trông là như thế — và khi bạn ít ngờ nhất, sự giúp đỡ khó tưởng tượng nhất lại đến, theo cách mà chỉ người Bồ Đào Nha mới biết trao.

*Tạm biệt các bạn,
Ferdinando*